

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/214/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2508204215
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2508204215.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Anton Jaček, v právnej veci žalobcu: 1. U. J. W., nar. X.X.XXXX, bytom L., W. S. XXXX/XX, 2. HERMES TRADE, s.r.o., so sídlom Vranov nad Topľou, Kalinčiakova 805, IČO: 36 245 461, obaja zastúpení spoločnosťou: Bizoň & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Hviezdoslavovo nám. 25, IČO: 36 833 533, proti žalovanému: BK group, a.s., so sídlom Piešťany, Dopravná 19, IČO: 34 119 442, zastúpenému advokátkou: JUDr. Alena Kaplanová, so sídlom Piešťany, Nám. 1. mája 14, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 12.7.2012 č.k. 7C/440/2008-450, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že žalobkyňa 2 je výlučnou vlastníčkou označených nehnuteľností v kat. úz. obce a v okrese Piešťany zapísaným na LV č. XXXX zamietol, pričom zároveň druhou výrokovou vetou rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), § 27 ods. 1, 3, 6, § 131 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka ako i § 2 ods. 1 písm. e) zák. č. 530/2003 Z.z. o obchodnom registri. Vecne súd argumentoval tým, že v súčasnosti sú záväzné zapísané a zverejnené údaje a listiny podľa ktorých ohľadom žalobcu 2 platí, že jeho štatutárnym orgánom - konateľom je Róbert Číž, pričom táto jeho funkcia vznikla dňom 2.9.2004. Na tomto závere podľa súdu prvej inštancie nemôže nič zmeniť ani právoplatne skončené konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/164/2004, keďže vychádzajúc z viazanosti iba výrokom právoplatného rozsudku (§ 159 ods. 2 O.s.p.), nemožno dospieť k jednoznačnému záveru, ku ktorému dátumu vzniklo žalobcovi 1 konateľské oprávnenie v spoločnosti žalobkyne 2, na základe čoho nemožno dospieť k záveru, že tento bol konateľom žalobkyne 2 i v čase realizovaného prevodu predmetných nehnuteľností. Ust. § 27 ods. 3 a 6 Obchodného zákonníka pritom poskytujú ochranu tretím osobám, ktoré konajú v dobrej viere, že údaje o štatutárných orgánoch zapísané v obchodnom registri a zverejnené sú správne a zodpovedajú skutočnosti. Nevyužitím možnosti domáhať sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spôsobom a v lehotách ustanovených Obchodným zákonníkom v § 131 došlo k nezvratnému zániku (preklúzii) tohto práva t.j. k strate možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov vrátane podania určovacej žaloby, v rámci ktorej by bolo nutné posudzovať vyššie uvedenú otázku ako predbežnú. Inak povedané, po márnom uplynutí lehoty uvedenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka nemožno preskúmavať platnosť uznesenia valného zhromaždenia a uznesenie je preto potrebné považovať za platné. Za uvedeného

stavu sa potom žalobcovia vzhľadom na § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka nemôžu dovolávať toho, že uvedené zmluvy o prevode nehnuteľností, ktoré urobil za žalovanú 1 Róbert Číž, ktorý bol v čase ich uzavretia zapísaný v obchodnom registri ako štatutárny orgán, nie sú platné a účinné, a to ani s poukazom na list právneho zástupcu žalobcov doručený predsedovi predstavenstva až dňa 18.5.2006, resp. na jeho stretnutie so žalobcom 1, na ktorom mu mal byť predložený neprávoplatný rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci 22Cbs/6/2005-170. Je tomu tak preto, že preukázanie porušenia pravidiel pri ustanovovaní štatutárnych orgánov je predovšetkým otázkou určenia neplatnosti uznesení valných zhromaždení obchodných spoločností. Za dôkaz podľa § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka tak nemožno považovať skutočnosť, že bola podaná žaloba ohľadne právneho sporu o vlastníctvo a konateľstvo spoločnosti, alebo predloženie neprávoplatného rozsudku súdu, pričom súd dodal, že výrokom tohto rozsudku bol zamietnutý návrh Róberta Číža, ktorým sa domáhal určenia platnosti jeho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu uzavretej so žalobcom 1. Dôkazom v zmysle § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka treba rozumieť kvalifikovanú subjektívnu vedomosť o tejto skutočnosti, pričom dôkazné bremeno nedostatku dobrej viery nesie osoba, ktorá sa jej nedostatku dovoláva, v danom prípade teda žalobcovia, ktorí svoje dôkazné bremeno neunesli. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vyslovil názor, že v danej veci je vylúčené posudzovanie platnosti právnych úkonov, predmetom ktorých bol prevod vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam podľa § 39 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. Zákona o katastri nehnuteľností, nakoľko týmto by sa obchádzala špeciálna práva úprava obsiahnutá v § 131 Obchodného zákonníka, ktorá by tým strácala zmysel a uplatnenie, nakoľko je zrejmé, že by súd v tomto konaní musel ako predbežnú otázku preskúmať predovšetkým platnosť ustanovenia Róberta Číža na konateľa žalovanej 2, ku ktorému došlo na základe rozhodnutia jediného spoločníka žalobkyne 2. Súd zamietol ďalšie návrhy právneho zástupcu žalobcov na doplnenie dokazovania, keďže s poukazom na vyššie uvedené má za to, že ich vykonanie v danej veci by bolo neúčelné a nehospodárne. Keďže v danom prípade nebolo možné o náhrade trov konania rozhodnúť, súd uzavrel, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

2. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol samostatným uznesením zo dňa 20.11.2012 č.k. 7C/440/2008-549 tak, že výrokom I. žalobcovi 1 uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania o nariadenie predbežného opatrenia v sume 610,54 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia k rukám právnej zástupkyne žalovaného a výrokom II. žalobcom 1 a 2 uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 2.186,27 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia k rukám právnej zástupkyne žalovaného. Uzneseniu napadli odvolaním obe strany, odvolacie konanie je vedené pod č. k. 24Co/548/2013.

3. Proti tomuto rozsudku podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie obaja žalobcovia, ktorým sa domáhali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania. Ako odvolacie dôvody označili dôvody obsiahnuté v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h), § 205 ods. 2 písm. b), c) a f) vtedy účinného O.s.p. Dôvodili tým, že podstatou sporu je rozhodnutie, či sa jedná o taký špecifický prípad, v ktorom by prvostupňový súd v rozpore s doterajšou súdnou praxou a v rozpore s pre neho záväznými právoplatnými rozhodnutiami inštančne vyšších súdov mohol chrániť práva žalovaného vzniknulé z neplatnej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, keď žalovaný ako kupujúci si v čase kúpy bol vedomý, že kupuje nehnuteľnosti od nevlastníka a to z dôvodu ústneho upozornenia zo dňa 15.3.2006 a písomného upozornenia zo dňa 17.5.2006. V ďalšom odvolatelia poukázali na ustálenú právnu teóriu a sudcovskú prax pri rozhodovaní vo veciach nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka, ako aj a existujúce právoplatné rozhodnutia súdov, ktoré boli pre prvostupňový súd záväzné s tým, že súdy sú viazané rozhodovacou praxou vyšších súdov, pričom nie je vylúčená odchýlka od všeobecne ustálenej súdnej praxe, avšak táto musí byť riadne zdôvodnená a opierať sa o akceptovateľné a racionálne objektívne dôvody. Súdy musia podať podrobnú a detailnú právnu analýzu, prečo by práve daný prípad mal byť vyňatý spod právnych princípov, ktoré už boli súdnymi autoritami ustálené a čím je tento prípad špecifický. Inak bude rozhodnutie zaťažené vadami nepreskúmateľnosti. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu pritom v zmysle konštantnej súdnej judikatúry predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Podľa odvolateľov prvostupňový súd nerešpektoval požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., čím im odňal možnosť konať pred súdom. V odôvodnení rozsudku totiž nezhrnul procesnú argumentáciu žalobcov, vôbec sa s ňou nevysporiadal a ani neuviedol všetky ich relevantné skutkové a právne tvrdenia použité v konaní. Taktiež opomenul konfrontovať napadnutý rozsudok so záväzným právnym názorom jemu priamo nadriadeného Krajského súdu v Trnave v rozhodnutí 24Co/368/2010. Zdôraznil, že prvostupňový

súd postupoval pri svojom rozhodnutí nezákonne, keďže nerešpektoval výroky právoplatných súdnych rozhodnutí a právne názory inštančne vyšších súdov, bez riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia prečo sa od ich právnych názorov podstatne odchýlil. V tejto súvislosti odvolatelia poukázali na viaceré rozhodnutia súdov. V ďalšom odvolatelia upomenuli na základné skutkové okolnosti prípadu v rámci ktorých zdôraznili, že zákonnosť a pravdivosť zápisu žalobcu 1 ako jediného spoločníka a konateľa žalobcu 2 na základe zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 3.8.2004, ktorú uzavrel žalobca 1 a Róbert Číž, s účinnosťou od 13.8.2004, nebola nikdy nijakým spôsobom spochybňovaná. Dňa 2.9.2004 podal Róbert Číž návrh na zápis zmeny zapísaných údajov v obchodnom registri na základe ktorého bol dňa 2.9.2004 zapísaný do obchodného registra ako jediný spoločník a konateľ žalobcu 2, pričom podkladom na vykonanie tohto zápisu bolo len čestné prehlásenie Róberta Číža s tým, že od zmluvy o prevode obchodného podielu odstúpil. Keďže žalobca 1 považoval zápis Róberta Číža ako jediného spoločníka a konateľa žalobcu 2 za protiprávny, podal návrh na zápis zmeny zapísaných údajov, ktorým žiadal zápis svojej osoby ako jediného spoločníka a konateľa žalobcu 2 do obchodného registra. Súd ale odmietol zápis na základe jeho návrhu vykonať. V ďalšom žalobcovia zdôraznili, že rozsudkom zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 Krajský súd v Bratislave určil, že žalobca 1 je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2, ktorý rozsudok bol právoplatne potvrdený rozsudkom NS SR a oba rozsudky nadobudli právoplatnosť dňom 31.7.2009, keď dovolanie bolo odmietnuté ako neprípustné. V priebehu tohto súdneho konania uzavrel Róbert Číž v mene žalobcu 2 so spoločnosťou Axton Development, s.r.o., v mene ktorej konal ten istý Róbert Číž ako konateľ, kúpnu zmluvu zo dňa 27.2.2006, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam v kat. úz. obce a v okrese Piešťany zapísaným na LV č. XXXX zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. Dňa 15.3.2006 bol žalovaný žalobcom 1 na túto skutočnosť upozornený ústne a dňa 17.5.2006 aj písomne. Dňa 18.4.2006 uzavrela potom spoločnosť Axton Development, s.r.o., so žalovaným kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam na žalovaného.

4. V ďalšom odvolatelia poukázali na podstatu svojej právnej argumentácie s tým, že prvou podstatnou predbežnou otázkou je ustálenie kto bol konateľom žalobcu 2 v čase prevodu nehnuteľností zo žalobcu 2. Na túto skutočnosť žalobcovia predložili rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 a NS SR zo dňa 24.6.2009 sp. zn. 1Obo 49/2008, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 31.7.2009, v ktorých súdy určili, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 je žalobca 1. Uviedli pritom, že predmetné rozsudky majú deklaratórny charakter a preto z nich jasne vyplýva, že žalobca 1 je konateľom žalobcu 2 od dátumu jeho platného vymenovania do funkcie t.j. odo dňa podpisu zmluvy z 3.8.2004, ktorej vklad bol do obchodného registra realizovaný dňa 13.8.2004. Žalobca 2 preto nikdy platne nepreviedol nehnuteľnosti na spoločnosť Axton Development, s.r.o., keďže kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností podpísal za žalobcu 2 Róbert Číž, ktorý nebol oprávnený konať v jeho mene. Vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľností sa pritom považuje iba za vyvrátenú právnu domnienku. Ako nevlastník potom nebola spoločnosť Axton Development, s.r.o. oprávnená previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalovaného, v zmysle zásady podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. Žalobcovia ďalej v priebehu konania tvrdili, že žalovaný nebol dobromyseľný pri podpísaní predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 18.4.2006 v tom, že nehnuteľnosti kupuje od ich vlastníka, keďže dňa 15.3.2006 bol osobne informovaný žalobcom 1, že spoločnosť Axton Development, s.r.o. nie je vlastníkom daných nehnuteľností. O tomto bol žalovaný dodatočne informovaný aj listom zo dňa 17.5.2006. Žalovaný napriek tejto informácii na vlastné riziko podpísal dňa 18.4.2006 kúpnu zmluvu o kúpe daných nehnuteľností so spoločnosťou Axton Development, s.r.o. uvedomujúc si, že nehnuteľnosti kupuje od subjektu, ktorý nie je ich vlastníkom. Keďže žalobca 1 sa domohol určenia svojich konateľských práv pred súdmi, nebolo potrebné uvedenú otázku ďalej preukazovať a ani zisťovať, či sa domáhal v zmysle § 131 Obchodného zákonníka určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol Róbert Číž zapísaný ako konateľ žalobcu 2.

5. Pokiaľ ide o základy právnej obrany žalovaného, odvolatelia poukázali na to, že uvádzal, že nehnuteľnosti nadobudol od spoločnosti Axton Development, s.r.o., ktorá bola zapísaná ako vlastníka príslušnou správou katastra. Žalovaný sa ďalej bránil tým, že žiaden z predložených rozsudkov nespochybňuje, že Róbert Číž bol v čase daného prevodu nehnuteľnosti konateľom žalobcu 2, pričom žalobca 1 sa v zmysle § 131 Obchodného zákonníka v zákonnej lehote nedomáhal určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol ustanovený do funkcie konateľa žalobcu 2 Róbert Číž a citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave neurčuje od akého dátumu je žalobca 1 konateľom žalobcu 2. V záverečnom návrhu žalovaný doplnil, že zo spoločenskej zmluvy žalobcu 2 vyplýva, že má od svojho založenia vytvorené dve funkcie konateľov. Žalovaný tiež uvádzal, že spoločnosť Axton

Development, s.r.o. bola pri nadobúdaní vlastníckeho práva dobromyseľná o tom, že Róbert Číž je konateľom žalobcu 2, pričom je povinnosťou zapísanej osoby preukázať, že tretia osoba o nesprávnosti do obchodného registra zapísaných údajov vedela. Odvolatelia zdôraznili, že žalovaný nespochybnil platnosť kúpnej zmluvy, ktorou žalobca 2 nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a dokonca výslovne mal uviesť, že trvá na tom, že predmetná kúpna zmluva je platná.

6. Podľa odvolateľov súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nerešpektoval právny názor nadriadeného súdu a právoplatné súdne rozhodnutia, ktorými bolo určené, že žalobca 1 je konateľom žalobcu 2. Otázka konateľstva v mene žalobcu 2 bola predbežná otázka, ktorá bola právoplatne rozhodnutá rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 a rozsudkom NS SR zo dňa 24.6.2009 sp. zn. 1Obo 49/2008, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 31.7.2009. Všeobecné súdy v uvedených rozsudkoch určili, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 je žalobca 1. Z uvedených rozsudkov pritom vyplýva, že majú deklaratórne a nie konštitutívne účinky, z čoho je nutné vyvodiť, že žalobca 1 je konateľom žalobcu 2 odo dňa jeho platného vymenovania do funkcie konateľa t.j. odo dňa podpisu zmluvy z 3.8.2004, ktorej vklad bol do obchodného registra realizovaný dňa 13.8.2004. Za nesprávny považujú žalobcovia záver prvostupňového súdu, ktorý sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, podľa ktorého žalobca 1 sa mal domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia v zmysle § 131 a nasl. Obchodného zákonníka. Otázka konateľstva v mene žalobcu 2 už bola ako predbežná riešená v citovaných právoplatných rozhodnutiach Krajského súdu Bratislava nadväznom na rozhodnutie NS SR, pričom týmito rozsudkami nebol žalobca 1 ustanovený do funkcie konateľa, ale bolo nimi deklarované, že konateľom už je a bol, je teda zrejme, že odo dňa podpisu zmluvy z 3.8.2004, ktorej vklad bol do obchodného registra realizovaný 13.8.2004. V ďalšom žalobcovia dali do pozornosti právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení zo dňa 24Co/368/2010 zo dňa 22.2.2011, podľa ktorého Krajský súd Bratislava rozsudkom v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom NS SR, ktoré sú právoplatné určil, že žalobca 1 je výlučným spoločníkom a konateľom žalobcu 2. Z vyššie citovaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom NS SR, ktoré sú v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. záväzná tak pre účastníkov, ako i pre súd, teda vyplýva, že žalobca bol od prevodu obchodného podielu na neho zmluvou zo dňa 3.8.2004, ktorej vklad do obchodného registra bol realizovaný dňa 13.8.2004 a dosiaľ je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2. Z uvedeného odvolateľa vyvodili, že otázka konateľstva bola právoplatne vyriešená a Okresný súd Piešťany si ju s poukazom na § 159 ods. 2 a § 226 O.s.p. ako i Nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 192/06, nemohol samostatne posudzovať v napadnutom rozsudku. Prvostupňový súd teda nebol oprávnený samostatne posudzovať skutočnosť, či bol Róbert Číž v roku 2006 oprávnený konať v mene žalobcu a scudzovať v jeho mene nehnuteľnosti. Žalobcovia zdôraznili, že sú toho názoru, že prvostupňový súd rozhodol v rozpore s § 159 ods. 2 O.s.p., nakoľko nerešpektoval právoplatné deklaratórne rozsudky o určení konateľstva v mene žalobcu 2 a zároveň rozhodol o otázke, ktorá už bola právoplatne vyriešená jeho nadriadeným súdom v uznesení zo dňa 22.2.2011, čím konal v rozpore s § 226 O.s.p. Tým prvostupňový súd porušil viaceré procesné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zároveň konal v rozpore s princípom právnej istoty, čím porušil právo žalobcov na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantovaný v čl. 46 Ústavy SR.

7. Podľa odvolateľov súd konal i zmätočne, nakoľko na jednej strane akceptoval procesné úkony žalobcu 2 v mene ktorého konal žalobca 1 a na druhej strane v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nie je možné ustáliť, že žalobca 1 je konateľom žalobcu. Prvostupňový súd totiž v priebehu konania akceptoval všetky procesné podania, ktoré urobil žalobca 2 aj keď ich nevykonal v jeho mene Róbert Číž zapísaný v obchodnom registri ako jeho konateľ, čím de facto ustálil, že žalobca 1 je oprávnený konať v mene žalobcu 2 a to spätne ku dňu podania žaloby. V dôsledku toho je podľa žalobcov postup Okresného súdu Piešťany zmätočný.

8. V ďalšej časti odvolania žalobcovia uviedli, že nemajú záujem spochybňovať existenciu vlastníckeho práva žalobcu 2 k nehnuteľnostiam k stavbe so súp. č. XXXX na parc. č. 4537 predtým, ako bola prevádzaná na spoločnosť Axton Development, s.r.o. Vlastnícke právo žalobcu 2 preukazovali oficiálnou informáciou zo Správy katastra Piešťany. S poukazom na § 134 O.s.p. sa považuje vlastnícke právo žalobcu 2 k nehnuteľnostiam ku dňu ich prevodu na spoločnosť Axton Development, s.r.o. za preukázané listinným dôkazom (verejnou listinou), pokiaľ nevyjde v súdnom konaní najavo opak. Podľa odvolateľov vlastnícke právo žalobcu 2 k nehnuteľnostiam ku dňu ich neplatného prevodu na spoločnosť Axton Development, s.r.o. je preukázané listinnými dôkazmi - verejnými listinami vydanými Správou katastra Piešťany v rámci jej právomoci a medzi účastníkmi nesporné, nakoľko túto skutočnosť žiadny z nich

nespochybnil. Podľa žalobcov v ďalšom priebehu konania je potrebné vychádzať z dispozičnej zásady a zásady materiálnej pravdy, v zmysle ktorých sa skutočnosti medzi účastníkmi nesporné, v sporovom súdnom konaní nedokazujú. Spornou je až skutočnosť, či bol platný prevod nehnuteľností zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, na ktorú sa má súd obmedziť.

9. K platnosti prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. a následného prevodu na žalovaného upriamil pozornosť na to, že pri prevode nehnuteľností zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. v mene kupujúceho aj predávajúceho subjektu konal ako štatutárny orgán Róbert Číž, ktorému boli známe všetky okolnosti týkajúce sa obchodnej činnosti ako aj evidencie vedenej obchodným registrom vo vzťahu k žalobcovi 2, nakoľko to bol on, kto sa s pomocou súdov zmocnil obchodného podielu a konateľstva v mene žalobcu 2 len čestným prehlásením. Kupujúci teda nemohol byť pri uzatváraní kúpnej zmluvy dobromyseľný v tom, že v mene žalobcu 2 koná oprávnená osoba. V zmysle § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka sa spoločnosť Axton Development, s.r.o. nemôže domáhať svojej dobromyseľnosti o tom, že kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností zo dňa 27.2.2006 uzatvárala s vedomím, že v mene žalobcu 2 koná oprávnená osoba. Podľa odvolateľa v napadnutom rozsudku nie je riadne a vyčerpávajúco vysvetlené prečo by mala byť spoločnosť Axton Development, s.r.o. dobromyseľná o správnosti zápisu Róberta Číža ako konateľa žalobcu 2. Napriek tomu, že žalobcovia k tejto otázke uviedli rozsiahlu skutkovú a právnu argumentáciu, prvostupňový súd sa ňou nezaoberal, čím rozsudok trpí vadou riadneho odôvodnenia, v dôsledku čoho bola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené ich právo na spravodlivé súdne konanie. Podľa odvolateľov právny úkon, ktorým sa Róbert Číž snažil protiprávne previesť majetok žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. v snahe dosiahnuť neoprávnený majetkový prospech pre nadobúdateľa svojím obsahom a účelom odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom, v dôsledku čoho je absolútne neplatný. S poukazom na § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka zdôraznili, že predmetná kúpna zmluva nebola za žalobcu 2 podpísaná konajúcou osobou a teda nie je platným písomným právnym úkonom. Z daného odvolateľa vyvodili, že kúpna zmluva zo dňa 27.2.2006 podpísaná Róbertom Čížom konajúcim v mene spoločnosti Axton Development, s.r.o. a tým istým Róbertom Čížom konajúcim v mene žalovaného 2 je v zmysle § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho sa nadobúdateľ nikdy nestal vlastníkom nehnuteľností aj keď kataster nehnuteľností ho v rozpore s právnym stavom zaevidoval ako vlastníka. S poukazom na § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z nevlastníka na tretiu osobu je právny úkon, ktorého plnenie je nemožné a preto je absolútne neplatný. Výnimky zo zásady nemo plus iuris at alium transferre potest quam ipse habet sa na daný prípad nevzťahujú. V danom prípade nemožno konštatovať, že by zmluvné strany konali v dobrej viere. Spoločnosť Axton Development, s.r.o. predávala nehnuteľnosti s vedomím, že jej nepatria, na čo bol pred podpisom kúpnej zmluvy upozornený aj žalovaný. Ani jedna zo zmluvných strán teda nekonala pri podpise kúpnej zmluvy v dobrej viere a žalovaného nie je možné ani označiť za poctivého nadobúdateľa. Nie sú teda splnené zákonné podmienky pre prelomenie zásady nemo plus iuris at alium transferre potest quam ipse habet vo vzťahu medzi spoločnosťou Axton Development, s.r.o. a žalovaným, táto zásada sa preto v danom právnom vzťahu uplatní v plnej miere. Žalovaný teda nemohol nadobudnúť vlastnícke právo od spoločnosti Axton Development, s.r.o., ktorá nehnuteľnosti nikdy nevlastnila a zároveň spoločnosť Axton Development, s.r.o. nemohla na žalovaného previesť tie práva, ktoré v čase prevodu nemala.

10. Na základe vyššie uvedenej argumentácie žalobcovia v odvolaní uzavreli, že súd prvej inštancie a) si v napadnutom rozsudku samostatne posudzoval predbežnú otázku konateľstva v mene žalobcu 2, hoci táto už bola právoplatne vyriešená v inom konaní, pričom ju posúdil iným spôsobom a tento svoj právny názor nepodložil dostatočnou argumentáciou, b) konal zmätočne, keď na jednej strane akceptoval všetky procesné úkony žalobcu 2, ktoré v jeho mene vykonal žalobca 1 a na druhej strane v napadnutom rozsudku konštatoval, že je potrebné vychádzať z údajov zapísaných v obchodnom registri, kde je ako konateľ žalobcu 2 zapísaný Róbert Číž, c) bez riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia iba stručne skonštatoval, že žalobcovia nepreukázali vedomosť spoločnosti Axton Development, s.r.o. o správnosti zápisu Róberta Číža ako konateľa žalobcu 2, pričom opomenul zaujať stanovisko k rozsiahlej argumentácii žalobcov, ktorá preukazuje vedomosť Róberta Číža a teda aj spoločnosti Axton Development, s.r.o. o tom, že Róbert Číž je zapísaný ako konateľ žalobcu 2 v rozpore so skutočným právnym stavom, d) na základe nesprávnych právnych záverov vôbec neposudzoval platnosť scudzovacích úkonov, ktorými boli nehnuteľnosti prevedené zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. a následne na žalovaného. Z vyššie uvedených skutočností žalobcovia vyvodili, že

súd prvej inštancie pochybil, rozhodol nesprávne a nezákonne a preto navrhli, aby odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v úvode odvolania.

11. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k doručenému odvolaniu žalobcov, podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhol napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdiť, pričom si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil v podaní z 10. 09. 2012 sumou 9.550,55 Eur. Podľa jeho názoru nie sú naplnené odvolacie dôvody tvrdené žalobcami, odvolanie považuje za nedôvodné. Podľa žalovaného tvrdenie žalobcov o podstate sporu nekorešponduje s obsahom napadnutého rozsudku, s podstatou rozhodnutia, ani s jeho dôvodmi. Konaním nebolo preukázané, že by kúpna zmluva uzatvorená medzi žalobcom 2 a Axton Development, s.r.o. zo dňa 27.2.2006 bola neplatná. Súd prvého stupňa teda nedospel k záveru, že by spoločnosť Axton Development, s.r.o. nebola vlastníkom sporných nehnuteľností a preto ani nadobudnutie vlastníckeho práva k nim žalovaným nemohol subsumovať pod problematiku nadobúdania vlastníckeho práva od nevlastníka. Definovanie podstaty sporu žalobcov preto považuje za vykonštruované. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní nespresnil ako sa súd odchýlil od ustálenej súdnej praxe, nikde v odvolaní neuviedol konkrétne od ktorej ustálenej súdnej praxe sa mal odchýliť. Podľa názoru žalovaného napadnutý rozsudok bol súdom prvého stupňa riadne odôvodnený, odôvodnenie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je stručné, jasné, výstižné a preskúmateľné a preto nie je namieste tvrdenie žalobcov o odňatí možnosti ich konania pred súdom. V časti, v ktorej odvolatelia prezentujú svoj pohľad na základné skutkové okolnosti, v niektorých prípadoch sa výrazne odchyľujú od skutkových okolností zistených súdom prvého stupňa. Predovšetkým poukázal na to, že podkladom pre vykonanie spätného zápisu Róberta Číža ako konateľa žalobcu 2 do obchodného registra nebolo len jeho čestné vyhlásenie. Rovnako dôvodom nevyhovenia návrhu na opätovný zápis žalobcu 1 nebolo iba nepriznanie právnej sily jeho čestnému prehláseniu, ale i to, že žalobca 1 nepreukázal neplatnosť rozhodnutia jediného spoločníka Róberta Číža vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia zo dňa 2.9.2004, ktoré žalobcu 1 z funkcie konateľa odvolalo. Žalovaný preto skutkové závery zistené súdom prvého stupňa vyhodnotením vykonaných dôkazov považuje za správne a nepochybné. Podľa žalovaného predbežná otázka v danom konaní musí byť položená inak a tak ju správne posudzoval aj súd prvého stupňa a to, či bol Róbert Číž oprávnený v čase prevodu sporných nehnuteľností na spoločnosť Axton Development, s.r.o. platne vykonávať právne úkony v mene žalobcu 2. Rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 ani rozsudok NS SR zo dňa 24.6.2009 sp. zn. 10Bo 49/2008 túto otázku neriešia a preto otázku, či bol Róbert Číž oprávnený v rozhodnom období vykonávať právne úkony v mene žalobcu 2 bol v súlade so zákonom oprávnený a povinný riešiť súd prvého stupňa, pričom jeho závery v tomto smere považuje žalovaný za správne. Nakoľko citované rozsudky Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR neobsahujú vo výroku právoplatné posúdenie predbežnej otázky, ktorú skúmal súd prvého stupňa, súd nebol výrokmi týchto rozsudkov viazaný a preto z jeho strany nedošlo k porušeniu § 159 ods. 2 O.s.p. Naviac obidva tieto rozsudky sú napadnuté mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Žalovaný poukázal tiež na to, že uvedené súdy samostatne neposudzovali otázku platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu Róbertom Čížom, ale túto otázku považovali za právoplatne vyriešenú rozsudkom NS SR zo dňa 18.10.2007 č.k. 6Obo 88/2006k, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.1.2006 č.k. 22Cbs/6/2005-170, ktorými bola žaloba žalobcu Róberta Číža o určenie platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu zamietnutá. Obidve vyššie uvedené rozhodnutia ale boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR zrušené a konanie bolo vrátené späť súdu prvého stupňa, ktorý vydal dňa 21.1.2011 vo veci rozsudok. Za podstatné žalovaný ale považoval, že ani jeden z uvedených rozsudkov nie je rozsudkom podľa § 131 Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom Krajského súdu v Trnave v uznesení sp. zn. 24Co/164/04-262 z 22.2.2008, poukázal na to, že toto rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej a týka sa iba procesnej otázky a preto mohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania, prípadne aj k porušeniu zásady nezávislosti súdu. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že funkcia konateľa nevzniká na základe zmluvy o prevode obchodného podielu, ale v zmysle § 133 ods. 4 Obchodného zákonníka vymenovaním valným zhromaždením, v dôsledku čoho uvedený právny názor krajského súdu je v rozpore so zákonom. Okrem toho Krajský súd v Trnave zaujal aj ďalšie právne názory, napríklad v uznesení 10Co/83/2010-148 zo dňa 17.5.2010 odvolací súd vyslovil práve opačný právny názor, na ktorý sa odvoláva prvostupňový súd v preskúmanom rozsudku. Odhliadnuc od toho s poukazom na rozsudok R 80/2008 (ČR) odvolací súd môže zmeniť svoj právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý tento jeho skorší právny názor nerešpektoval. Nadväzne žalovaný uzavrel, že súd prvého stupňa nerozhodol v

rozpore s § 159 ods. 2 O.s.p., ani v rozpore s § 226 O.s.p., nekonal v rozpore s princípom právnej istoty a teda nebolo porušené právo žalobcov na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 Ústavy SR. Keďže žalobca nepodal návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol za konateľa spätne stanovený Róbert Číž v zmysle § 131 Obchodného zákonníka, na toto uznesenie valného zhromaždenia sa až do určenia jeho neplatnosti súdom hľadí ako na platné. Róbert Číž, je teda stále konateľom spoločnosti Hermes Trade, s.r.o. Tomu neodporuje ani existencia citovaného právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom NS SR, ktoré nadobudli právoplatnosť 31.7.2009, nakoľko žalobca 2 má od svojho založenia vytvorenú funkciu dvoch konateľov, ktorí sú oprávnení konať samostatne. V tejto súvislosti poukázal tiež na znenie § 131 ods. 4 Obchodného zákonníka.

12. V ďalšom žalovaný zdôraznil, že v žiadnom zo svojich vyjadrení nikdy výslovne neuviedol, že by kúpna zmluva zo dňa 17.2.2006, ktorou žalovaný 2 ako kupujúci nadobudol sporné nehnuteľnosti bola platná a preto v žiadnom prípade sa nejedná o skutočnosť, ktorá by bola medzi stranami nesporná. Naopak žalovaný poukázal na rozpornosť tvrdenia žalobcov, keď na jednej strane tvrdia neplatnosť kúpnej zmluvy medzi žalobcom 2 a spoločnosťou Axton Development, s.r.o. z dôvodu, že za predávajúceho nekonala oprávnená osoba a na druhej strane tvrdia, že kúpna zmluva medzi spoločnosťou B.O.F., a.s. a žalobcom 2, ktorú v tom istom období podpisoval žalobcu ten istý konateľ Róbert Číž, je platná. Podľa žalovaného súd prvého stupňa sa dôkladne zaoberal podstatnými otázkami sporu, dôsledne ich právne posúdil, rozhodnutie dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil a preto nedošlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivé súdne konanie, ani k odňatí možnosti konať pred súdom. Skúmať otázku vedomosti a dobrej viery tretích osôb pripadá do úvahy len v prípade, ak súd vyhlási uznesenie valného zhromaždenia o vymenovaní konateľa za neplatné. V konaní podľa § 131 Obchodného zákonníka v prípade neuplatnenia tohto práva, prípadne zamietnutia žaloby aplikácia § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka neprichádza do úvahy. Žalobca v konaní nepredložil žiaden objektívny dôkaz o údajnom podvodnom konaní Róberta Číža. Z dôvodu, že žalobca 1 neuhradil cenu za prevod obchodného podielu, Róbert Číž dňa 26.8.2004 podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpil od zmluvy o prevode obchodného podielu, na základe čoho sa opäť stal spoločníkom žalobcu 2. Vzhľadom na to nemožno akceptovať tvrdenie žalobcov o tom, že Róbert Číž sa snažil protiprávne previesť majetok žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. v snahe dosiahnuť neoprávnený majetkový prospech nadobúdateľa a že z toho dôvodu je predmetný právny úkon - kúpna zmluva z 27.2.2006 neplatná, keďže by svojím obsahom a účelom odporovala zákonu a priečila sa dobrým mravom, nakoľko nadobúdateľ nenadobudol neoprávnený majetkový prospech. Zdôraznil, že žalobcovia v potrebnom rozsahu a kvalite dôkazov nepreukázali, že by spoločnosť Axton Development, s.r.o. nebola dobromyseľná v tom, že za spoločnosť žalobcu 2 koná pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 27.2.2006 oprávnená osoba, ani to, že by tento právny úkon odporoval zákonu a priečil sa dobrým mravom a preto by bol neplatný podľa § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že nebola preukázaná neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 27.2.2006, odpadajú aj právne dôvody tvrdenej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 18.4.2006.

13. Vzhľadom na uvedené žalovaný uzavrel, že účastníkom nebola odňatá možnosť konať pred súdom, že súd vec správne právne posúdil, že konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov a v súlade so zákonom rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie žalobcov preto považuje za nedôvodné a navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

14. Pred rozhodnutím odvolacieho súdu žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručili vyjadrenie k aktuálnemu skutkovému a právnomu stavu a k písomnému vyjadreniu žalovaného, v ktorom opätovne zhrnuli skutkový a právny stav veci, poukázali na rozhodnutia inštančne nadriadených súdov v danej veci, na nerešpektovanie záväzných právnych názorov nadriadených súdov prvostupňovým, na účinnosť § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka na danú vec, na nemožnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka, pričom upriamili pozornosť na početnú judikatúru NS SR, NS ČR a Ústavného súdu SR, ktoré k vyjadreniu pripojili ako prílohy. Zaujali tiež stanovisko k niektorým tvrdeniam žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu, pričom zdôraznili závery NS SR vo veci 1Obo 49/08, že všetky právne úkony Róberta Číža po účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu v prospech žalobcu 1 sú neplatné a že nie je potrebné domáhať sa neplatnosti úkonov urobených neoprávnenou osobou s tým, že listina na základe ktorej bol Róbert Číž dňa 3.9.2004 zapísaný do obchodného registra ako konateľ žalobcu 2, nie je uznesením valného zhromaždenia, ani rozhodnutím jediného spoločníka, keďže ním v tom čase nebol. Je to prejav vôle

tretej osoby predstierajúcej, že je jediným spoločníkom danej obchodnej spoločnosti preto nemá žiadne právne účinky. Nie je preto potrebné domáhať sa neplatnosti daného uznesenia valného zhromaždenia. Poukázal tiež na to, že žalovaný sa svojím tvrdením na strane 10 vyjadrenia dostal do úplného excesu, pretože ak by trval na tvrdení, že kúpna zmluva zo dňa 17.2.2006 ohľadom nadobudnutia sporných nehnuteľností je neplatná, pripustil by tým, že nemôžu byť platné ani nasledujúce právne úkony vykonané Róbertom Čížom za žalobcu 2 a žalovaný by sa nikdy nemohol stať ich vlastníkom, ako to v konaní tvrdí. Róbert Číž však konal pri prevode vlastníctva zo spoločnosti B.O.F., a.s. na žalobcu 2 so súhlasom konateľa U. J. W.. Poukázal pritom na písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.3.2012, z ktorého citoval stať, v ktorej uviedol, že trvá na tom, že vyššie uvedené zmluvy sú platné. Pokiaľ obaja účastníci konania označili túto zmluvu za platnú a jej platnosť vo svojej doterajšej argumentácii výslovne nespochybnili, žalobcovia považujú otázku platnosti danej kúpnej zmluvy za nespornú, ktorú nie je potrebné v danom konaní riešiť. Záverom žalobcovia dospeli k názoru, že prvostupňový súd pochybil, rozhodol nesprávne a nezákonne, preto navrhujú, aby odvolací súd rozhodol v zmysle § 220 O.s.p. tak, že napadnutý rozsudok zmení tak, že žalobe žalobcov zo dňa 23.4.2008 vyhovie a žalovaného zaviazne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania, ktoré následne špecifikoval a vyčíslil súhrnnou sumou 3.149,12 Eur.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudkom č.k. 24Co/547/2012-722 zo dňa 12.3.2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia v sume 9.550,55 Eur k rukám právnej zástupkyne žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Na dovolanie žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo 381 a 382/2014 zo dňa 26.2.2015 rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12.3.2014 sp. zn. 24Co 547/2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR tiež uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.3.2014 sp. zn. 24Co 548/2012 a uznesenie Okresného súdu Piešťany z 20.11.2012 č.k. 7C/440/2008-549 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu vytkol, že nepostupoval v súlade s § 213 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O.s.p., čo zakladá prípustnosť dovolania a zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť. Pokiaľ išlo o rozhodnutie o náhrade trov konania, dovolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý vyhlásil a žalovaná nepodala návrh k vyhláseniu rozsudku vyčíslenie trov konania, mohol o trovách konania rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Taktiež procesný postup odvolacieho súdu, keď uznesenie súdu prvého stupňa, ktoré nebolo vydané v súlade s § 151 O.s.p. zmenil, bol nesprávny. Tým, že ani odvolací súd nepostupoval v súlade s § 151 O.s.p., zaťažili oba súdy konanie vadou v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f) O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Dovolací súd preto zrušil ako uznesenie Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/440/2008-549 z 20.11.2012, tak i uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/548/2012 z 19.3.2014 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

16. Na základe podnetu dovolacieho súdu Krajský súd v Trnave výzvou zo dňa 30.9.2015 vyzval strany prostredníctvom ich právnych zástupcov, aby sa vyjadrili k možnému použitiu na vec sa vzťahujúcich prvostupňovým súdom nepoužitých ust. § 13 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka a § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

17. Žalobcovia vo svojom písomnom vyjadrení k výzve podanom prostredníctvom svojho právneho zastúpenia vo vzťahu k predmetu konania zdôraznili, že skutočnosť, že ku dňu 17.2.2006 bol žalobca 2 vlastníkom dotknutých nehnuteľností, nebola medzi účastníkmi sporná a nebola ani predmetom žaloby v tomto konaní. Predmetom konania bolo až posúdenie ne/platnosti právnych úkonov, na základe ktorých bola do katastra nehnuteľností v rozpore so skutočným právnym stavom zapísaná ako vlastníka nehnuteľností spoločnosť Axton Development, s.r.o., a následne žalovaný. Akcentovali tiež, že platnosť kúpnej zmluvy 1 nebola predmetom žaloby, nebolo vo vzťahu k nej vykonávané žiadne dokazovanie a je medzi účastníkmi nesporná. Pokiaľ konajúci súd skúmal ne/platnosť kúpnej zmluvy 1, výrazne prekročil predmet konania a rozhodol o skutočnostiach, ktoré neboli súčasťou tvrdenia a dokazovania účastníkov konania. Nie je zrejmé, prečo sa súd obmedzil len na skúmanie jednej zmluvy predchádzajúcej kúpnej zmluve 2. Ak tak urobil, súd mal skúmať celý priebeh vlastníctva až ku dňu vzniku nehnuteľností, aby bolo zrejmé, či boli predchádzajúce prevody vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam platné a či v reťazci vlastníkov nebol jeden zo žalobcov výlučným vlastníkom aj na základe iných predchádzajúcich právnych

úkonov. Podľa žalobcov kúpna zmluva 1 je platná z dôvodov, že spoločnosť VÚB Leasing bola ako predávajúca dobromyseľná a konala v dobrej viere, ktorej zákonná úprava poskytuje ochranu podľa § 27 ods. 3, 4 a 6 Obchodného zákonníka. Od okamihu zverejnenia zápisu štatutárneho orgánu alebo jeho členov do obchodného registra, sa totiž zapísaná osoba nemôže voči tretím osobám domáhať porušenia právnych predpisov, posilňuje sa tak ochrana dobrej viery tretích osôb, správnosť zápisu údajov v obchodnom registri. Princípom materiálnej publicity vo vzťahu k tretím osobám sa realizuje zásada ochrany dobrej viery a právnej istoty tretích osôb. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 27 ods. 3, 4 a 6 Obchodného zákonníka. V čase uzavretia kúpnej zmluvy 1 bol v Obchodnom registri SR ako konateľ žalovaného 2 zapísaný Róbert Číž, ak keď neoprávnene, voči spoločnosti VÚB Leasing v danom čase bol tento zápis účinný. Skutočnosť, že spoločnosť VÚB Leasing konala v dobrej viere nespochybňuje žiaden z účastníkov a nevyvracia ju žiaden dôkaz. Právna úprava uvedená v § 13 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka a v ust. § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je tak derogovaná v súlade s princípom specialis derogat legi generali, podľa ktorého má prednosť konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu a preto v danom prípade je potrebné primárne aplikovať § 27 ods. 3, 4 a 6 Obchodného zákonníka. V opačnom prípade by vždy pri náprave vzniknutého protiprávneho stavu pri nesprávnom zápise štatutárneho orgánu bolo potrebné vydať bezdôvodné obohatenie na základe stoviek zmlúv, čo by v mnohých prípadoch ani nebolo dobre možné a vznikali by stovky nadväzujúcich súdnych konaní. Naopak kúpna zmluva 2 už nebola podpísaná zo strany spoločnosti Axton Development, s.r.o., v dobrej viere, keďže za túto spoločnosť ju podpísala rovnaká osoba Róbert Číž, ktorá vedome neoprávnene podpísala zmluvu v mene žalobcu 2, v dôsledku čoho je vyvrátená aplikácia § 27 ods. 3, 4 a 6 Obchodného zákonníka a kúpna zmluva 2 je teda absolútne neplatná. Žalobcovia tiež zdôraznili, že konanie Róberta Číža bolo žalobcami schválené, v dôsledku, v dôsledku čoho došlo k ratihabícii právneho úkonu kúpy nehnuteľností. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého zdôraznil, že ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, iba že ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. Na ratihabíciu takéhoto právneho úkonu postačuje len ústny prejav vôle alebo konkludentné konanie zastúpenej osoby, z ktorého možno odvodiť súhlas so zmluvou uzavretou bez udelenia plnomocenstva. Je pritom zrejmé, že obaja žalobcovia súhlasili s uzatvorením kúpnej zmluvy 1, avšak naopak vyjadrili v tomto konaní jednoznačne nesúhlas s uzatvorením kúpnej zmluvy 2. V závere žalobcovia navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok a uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazže zaplatiť žalobcom náhradu trov súdneho konania.

18. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k výzve odvolacieho súdu predloženom prostredníctvom svojej advokátky vyslovil názor, že rozhodnutie Okresného súdu Piešťany odôvodnené § 27 ods. 3 a 6, § 131 ods. 1 a § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka ako lex specialis, je správne. Právne úkony na základe ktorých došlo k prevodu sporných nehnuteľností sú platné. Nesúhlasí s právnym názorom, že podľa ustanovení Obchodného zákonníka nemožno riešiť otázky týkajúce sa tohto sporu. Názor, že právny úkon podpísaný Róbertom Čížom zapísanom v obchodnom registri ako konateľom je neplatný pre rozpor s § 13 ods. 1 a § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, s poukazom a § 39 a § 40 Občianskeho zákonníka, aplikovaný s poukazom na § 1 ods. 2 vetu druhú Obchodného zákonníka, považuje za nesprávny. V konaní bolo preukázané, že Róbert Číž bol v čase prevodu predmetných nehnuteľností zapísaný v obchodnom registri ako konateľ a podľa osobitného právneho predpisu bol voči tretím osobám štatutárnym orgánom žalobcu 2. Nebolo preukázané, že spoločnosť Axton Development, s.r.o., vedela, že došlo k porušeniu právnych predpisov, spoločenskej zmluvy pri vymenovaní štatutárneho orgánu, sú to len nepreukázané tvrdenia žalobcov. Domáhať sa porušenia právnych predpisov a spoločenskej zmluvy pri vymenovaní štatutárneho orgánu je možné len v konaní podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Tým, že žalobca nevyužil možnosť domáhať sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia došlo k zániku - preklúzii - tohto práva, teda k strate možnosti domáhať sa hmotnoprávnej a procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov. To, že sa v iných konaniach rozhodnutiami súdov, ktoré nadobudli právoplatnosť po uskutočnení právnych úkonov konateľom zapísaným v obchodnom registri, určilo kto je spoločníkom a konateľom spoločnosti žalobcu 2, nemá vplyv na platnosť zmlúv, ktoré boli uzatvorené konateľom zapísaným v obchodnom registri. Sporné právne úkony urobila a zmluvy podpísala osoba, ktorá bola zapísaná v obchodnom registri od 2.9.2004 do 16.8.2013 ako štatutárny orgán (Róbert Číž). Za nesprávny označil názor, že s poukazom na § 39 a § 40 Občianskeho zákonníka, s použitím § 1 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka, ide pri kúpnej zmluve podpísanej Róbertom Čížom zapísanom v obchodnom registri ako konateľ o absolútne neplatný právny úkon, keďže zmluva neodporuje zákonu a ani ho neobchádza, ani sa neprieči dobrým mravom, a je urobená v predpísanej forme. Žalovaný zdôraznil, že Róbert Číž

bol konajúcou osobou, zapísanou v obchodnom registri a išlo teda v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka o subjekt, ktorý v tom čase bol konajúcou osobou. Keďže ide o zápis štatutárneho orgánu v obchodnom registri, že zápis bol nesprávny, a preto je právny úkon neplatný, je opomínanie Obchodného zákonníka a neoprávnený zásad do práv tretích osôb, nejedná sa o absolútne neplatný právny úkon, obe zmluvy sú platné. Žalovaný 2 sa nikdy nedovolal neplatnosti zmluvy voči Axton Development, s.r.o. a ani v konaní nepreukázal, že sa dovolal neplatnosti a túto spoločnosť ani nežaloval. V ostatnom sa žalovaný pridrižiava svojich predchádzajúcich vyjadrení.

19. V priebehu odvolacieho konania výzvou doručenou Krajskému súdu v Trnave dňa 18.2.2016 žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zastúpenia navrhli, aby konajúci súd vyzval spoločnosť VÚB Leasing na súhlas so vstupom do konania a po prípadnom súhlase vydal uznesenie, ktorým pripustí vstup spoločnosti VÚB Leasing, a.s. Bratislava ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcov do predmetného konania.

20. Krajský súd v Trnave listom zo dňa 31.3.2016 vyzval VÚB Leasing, a.s. Bratislava, aby sa k priloženej výzve žalobcov na jeho vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na ich strane, s poukazom na § 93 O.s.p. v lehote 15 dní vyjadril. Spoločnosť požiadala o predĺženie lehoty na vyjadrenie. Napokon podaním zo dňa 14.6.2016, doručeným Krajskému súdu v Trnave dňa 16.6.2016 spoločnosť VÚB Leasing, a.s., Bratislava vyslovila svoj nesúhlas so vstupom do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka na strane žalobcov. Uviedla, že vzhľadom na to, že spoločnosť uzavrela predmetnú kúpnu zmluvu zo dňa 17.2.2006 v dobrej viere v správnosť a pravdivosť zápisu štatutárneho orgánu žalobcu 2 v obchodnom registri, považuje uvedenú kúpnu zmluvu za platnú. Pripomenula, že platnosť tejto zmluvy nebola predmetom konania pred súdom a medzi účastníkmi nebola spornou. Majú za to, že Krajský súd v Trnave môže ako predbežnú posudzovať otázku platnosti danej zmluvy, v kontexte naplnenia zákonných predpokladov pre ochranu účastníka zmluvného vzťahu vstupujúceho do záväzkového vzťahu v dobrej viere správnosť, platnosť a zákonnosť zápisu v obchodnom registri. Pre posúdenie tejto otázky nie je nevyhnutný vstup VÚB Leasing do súdneho konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka. Túto predbežnú otázku môže súd posúdiť napríklad aj z doterajších vyjadrení účastníkov konania a z tohto písomného vyjadrenia.

21. Vzhľadom na naposledy uvedené je nutné skonštatovať, že spoločnosť VÚB Leasing, a.s., Bratislava, na výzvu žalobcov urobenú prostredníctvom súdu odmietla vstúpiť do konania do pozície vedľajšieho účastníka, vedľajším účastníkom sa tak nestala. Napokon Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 už ani inštitút vedľajšieho účastníka nepozná.

22. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania aj aktuálne prípúšťa (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), pričom žalobcovia aj žalovaný boli na základe ich žiadosti prostredníctvom ich právneho zastúpenia v danej lehote informovaní o mieste a čase VVR aj elektronickými prostriedkami (§219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

23. Ťažiskom sporu a tiež tohto odvolacieho konania bolo vyriešenie predbežnej otázky, či Róbert Číž bol v čase prevodu daných nehnuteľností konateľom žalobcu 2 a teda osobou oprávnenou robiť za neho právne úkony, teda či došlo k ich účinnému prevodu zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development

s.r.o. a nadväzne z Axton Development s.r.o. na žalovaného, ktorý je aktuálne ako vlastník predmetných nehnuteľností zapísaný v Katastri nehnuteľností.

24. Z rozsudkov Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.1.2011 č.k. 21Ncb/39/2010-423 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom NS SR zo dňa 31.7.2012 č.k. 1Obo 41/2011, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 7.8.2012, odvolací súd zistil, že potom ako predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 22Cbs/6/2005-170 zo dňa 19.1.2006, v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 6Obo 88/2006 zo dňa 18.10.2007 boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušené a vec vrátenú súdu prvého stupňa, bolo prvostupňovým Krajským súdom v Trnave a následne i odvolacím Najvyšším súdom Slovenskej republiky už opätovne právoplatne rozhodnuté o žalobe Róberta Číža o určenie platnosti jeho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu na žalobcu 1 zo dňa 3.8.2004 tak, že jeho návrh bol v plnom rozsahu zamietnutý, pričom súdy skonštatovali, že neboli splnené zákonné podmienky na určenie platnosti tohto právneho úkonu. Súdy pritom dospeli k zhodnému záveru, že omeškanie žalovaného (tu žalobcu 1) s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu je nepodstatné porušenie zmluvy s poukazom na § 346 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Žalobca (Róbert Číž) podpísaním zmluvy v neprítomnosti žalovaného (tu žalobca 1) a nie jej osobným predložením žalovanému prejavil nedostatok záujmu na tom, aby mu bola kúpna cena pri podpise zmluvy uhradená. Žalobca predmetnú zmluvu podpísal napriek zneniu čl. III 2, v zmysle ktorého kúpna cena bude splatená pri podpise tejto zmluvy a prevodca (žalobca) potvrdzuje jej prijatie svojím podpisom. Pokiaľ žalobca nemal záujem na úhrade odplaty v čase podpisu zmluvy, je evidentné, že žalovaný, ktorému bola odovzdaná podpísaná zmluva, napriek neuhradeniu kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, nemohol vedieť alebo rozumne predvídať, že žalobca už na jeho neskoršom plnení nebude mať záujem. Súdy potom uzavreli, že omeškanie žalovaného s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu bolo možné považovať za nepodstatné porušenie zmluvy a pri takomto porušení zmluvy má žalovaný právo od nej odstúpiť iba v prípade, ak žalovaný nesplní svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote na plnenie alebo vyhlási, že svoj záväzok nesplní. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca neposkytol žalovanému dodatočnú primeranú lehotu na plnenie - zaplatenie kúpnej ceny za prevod obchodného podielu a ani nebolo preukázané, že žalovaný vyhlásil, že svoj záväzok nesplní. Keďže potom omeškanie žalovaného s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu súdy považovali za nepodstatné porušenie zmluvy o prevode obchodného podielu, preto pre postup žalovaného podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka neboli splnené zákonné podmienky. S týmito závermi súdov v danej veci sa odvolací súd plne stotožňuje. Z toho a contrario logicky vyplýva, že Róbert Číž odstúpil od prevodu obchodného podielu na žalobcu 1 zo dňa 3.8.2004 neplatne a teda jediným spoločníkom (a konateľom) žalobcu 2 bol od účinnosti tohto prevodu žalobca 1.

25. Rovnako v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo už právoplatne rozhodnuté i vo veci vedenej pred Krajským súdom v Bratislave pod č.k. 9Cbs/164/2004, keď Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 22.1.2008 č.k. 9Cbs/164/04-262 vyhovel žalobe a určil, že žalobca, totožný so žalobcom 1 v tomto konaní - U. J. W. je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti HERMES Trade s.r.o. so sídlom vo Vranove nad Topľou - žalobcu 2., súd tiež určil, že zmluva o prevode obchodného podielu a zriadení záložného práva uzavretá medzi žalovaným 1 a žalovaným 2 dňa 3.9.2004 je neplatná a taktiež určil, že neplatná je aj zmluva o zriadení záložného práva na časť obchodného podielu HERMES Trade s.r.o. uzavretá medzi žalovaným 1 a žalovaným 3. Súd pritom vychádzal zo zistení, že vtedy právoplatnými rozhodnutiami Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.1.2006 č.k. 22Cbs/6/2005-170 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom NS SR zo dňa 18.10.2007 č.k. 6Obo/88/2006 bolo preukázané, že odstúpenie od zmluvy Róberta Číža o prevode obchodného podielu zo dňa 3.8.2004 nie je platné. Keďže odstúpenie od tejto zmluvy nie je platné, zmluvy, ktorými žalovaný 1 (Róbert Číž) prevádzal časť obchodného podielu a zriaďoval záložné právo na časť obchodného podielu HERMES Trade s.r.o. na žalovaného 2 (X. O.) a na žalovaného 3 (N.. Y. P.) dňa 3.9.2004 sú v zmysle § 39 Obchodného zákonníka neplatné. Žalovaný 1 totiž nemohol previesť nič, čoho nebol vlastníkom i keď sa za takého vydával. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd potom určil, že žalobca (U. J. W.) je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti HERMES Trade s.r.o. so sídlom vo Vranove nad Topľou a zároveň, že zmluvy o prevode časti obchodných podielov a zriadení záložného práva uzatvorené dňa 3.9.2004 medzi žalovaným 1 a žalovanými 2 a 3 sú neplatné. Následne NS SR ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 24.6.2009 č.k. 1Obo 49/2008-248 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. Na dovolanie žalovaných 1 až 3 proti tomuto rozsudku Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, uznesením zo dňa 24.5.2012 č.k. 1Obo V/53/2011 dovolanie žalovaných pre jeho neprípustnosť uznesením zo dňa 24.5.2012 č.k. 1Obo V/53/2011 odmietol. Následne na základe

mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom SR najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom zo dňa 26.3.2013 č.k. 1MOBdo V/10/2010 dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol, keď sa nestotožnil s dôvodmi mimoriadneho dovolania, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a že konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci z pohľadu vznesených námietok. Následne uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 143/2013-13 zo dňa 26.3.2013 bola sťažnosť sťažovateľky N.. Y. P., ktorou namietala, že ostatným vyššie citovaným uznesením NS SR bolo porušené jej právo na nestranný súd ako súčasť jej základného práva na súdnu ochranu, ako zjavne neopodstatnená zamietnutá.

26. Na základe vyššie citovaných rozhodnutí súdov Okresný súd v Prešove v uznesení zo dňa 17.8.2012 č.k. 2Exre/149/2004, 2Exre/17/2005, Sro 14129/P v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.4.2013 č.k. 5Cob/85/2012-390 rozhodol, že po právoplatnosti daného uznesenia súd vykoná v obchodnom registri pri spoločnosti žalobcu 2 zápis tak, že sa vymaže v časti štatutárny orgán ako konateľ Róbert Čiž a v časti spoločníkov X. O. a N.. Y. P. a ako štatutárny orgán konateľ a jediný spoločník sa zapíše U. J. W. - žalobca 1. Podľa aktuálneho výpisu z obchodného registra žalobca 1 je ako jediný konateľ a spoločník žalobcu 2 zapísaný aktuálne od 17.8.2013.

27. V zmysle § 193 CSP (predtým obdobne § 135 ods. 1 O.s.p.), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s Ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako i rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Podľa § 135 ods. 2 O.s.p. inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

28. Podľa aktuálne účinného § 194 ods. 1 a 2 CSP o prejudicialite, otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci, ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Podľa ods. 2 ak bolo o otázke podľa ods. 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliada a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

29. V zmysle § 159 ods. 1 v čase začatia odvolacieho konania účinného O.s.p. doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním je právoplatný. Podľa ods. 2 výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Podľa ods. 3 len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

30. Podľa § 226 CSP právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia. Podľa ods. 2 doručený rozsudok, ktorý nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

31. Podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnyimi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

32. Podľa § 230 CSP ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

33. Z výkladu vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že pre posúdenie významu prejudiciálnej otázky vyriešenej v inom, svojim predmetom súvisiacom konaní medzi tými istými stranami, pre ktoré je výrok rozsudku záväzný platí, že ani súd nemôže vychádzať z iného záveru o (ne)existencii nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a túto otázku nemôže sám v inom konaní znova posudzovať ani ako otázku predbežnú. Pre súdy je totiž výrok právoplatného rozsudku záväzný, ak posudzujú ako predbežnú otázku medzi stranami právne vzťahy, ktoré už boli právoplatne vyriešené súdnym rozhodnutím. S poukazom na znenie citovaných ustanovení je pritom zrejmé, že posúdenie predbežnej otázky iným súdom je pre súd záväzné vtedy, keď táto predbežná otázka bola riešená vo výroku rozhodnutia a vysporiadanie sa s touto otázkou iba v odôvodnení rozhodnutia pre súd v inom konaní záväzné nie je (porovnaj napríklad rozhodnutia NS ČR 23Cdo 1961/2009, 23Cdo 1454/2009). Súd teda nemôže ako predbežnú otázku v konaní znova riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté

v osobitnom spore strán. Pokiaľ už bola v občianskom právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením (uznesenie NS SR 1Cdo 44/2010).

34. S tým súvisí aj otázka ústavného princípu právnej istoty. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 22. novembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 499/2011, podľa ktorého diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04 <H.>, III. ÚS 328/05 <H.>). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06 <H.>, III. ÚS 300/06 <H.>). Obdobne podľa nálezu Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012, k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95 <H.>), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 <H.> a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04 <H.>, III. ÚS 328/05 <H.>). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 <H.> ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade predbežná otázka, či Róbert Číž bol v čase prevodu daných nehnuteľností konateľom žalobcu 2 a teda osobou oprávnenou na dotknuté právne úkony, bola už právoplatne s konečnou platnosťou vyriešená v iných súdnych konaniach. Z kontextu záverov rozhodnutí súdov v citovaných konaniach, ktorých výsledkom boli rozhodnutia: že žalobca 1 je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 a že žaloba Róberta Číža, ktorou sa domáhal určenia platnosti svojho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu bola zamietnutá, z čoho a contrario vyplýva, že odstúpenie Róberta Číža od predmetnej zmluvy je neplatné, je potom nevyhnutné logicky vyvodiť záver, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 bol, už od prevodu obchodného podielu od 3.8.2004 zapísaného do obchodného registra dňom 13.8.2004, žalobca 1 (s prihliadnutím na to, že ďalšie prevody obchodného podielu resp. iné zmeny v spoločnosti žalobcu 2 po tomto dátume v konaní tvrdené, ani preukázané neboli). Vzhľadom na to, že vyššie citované súdne rozhodnutia vo svojom kontexte nepripúšťajú iný ako vyššie definovaný záver je nesporné, že danými rozhodnutiami v ich výrokoch bola už právoplatne vyriešená predbežná otázka dôležitá pre preskúmanú vec a to tak, že jediným konateľom a spoločníkom žalobcu 2 bol, od prevodu obchodného podielu dňom 3.8.2004 zapísaným do obchodného registra dňom 13.8.2004, žalobca 1, keďže odstúpenie Róberta Číža od zmluvy o prevode obchodného podielu na žalobcu 1 bolo uzavreté ako neplatné. Odvolací súd sa pritom pri riešení danej predbežnej otázky nedospel k odlišným záverom, ale plne sa stotožnil s argumentáciou a závermi súdov v uvedených veciach, ako boli popísané vyššie.

36. V zmysle § 13 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Podľa ods. 2 ustanovenia tohto zákona o jednotlivých obchodných spoločnostiach a o družstve určujú štatutárny orgán, ktorého konanie je konaním podnikateľa.

37. Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti (s ručením obmedzeným) je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.

38. Ust. § 39 Občianskeho zákonníka zakotvuje, že je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

39. V zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, použitého na základe § 1 ods. 2 veta druhá Obchodného zákonníka, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou;...

40. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že štatutárnym orgánom a oprávneným konať v mene spoločnosti s ručením obmedzeným je jeden alebo viac konateľov. Z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že v období od 30.3.2004 až dosiaľ mala spoločnosť žalobcu 2 iba jediného konateľa, a podľa vyššie uvedených záverov súdov bol ním žalobca 1, hoci v rozpore s tým v obchodnom registri bol v rozhodnom období v čase prevodu sporných nehnuteľností od 3.9.2004 do 8.12.2006 ako jediný konateľ nesprávne zapísaný Róbert Číž.

41. Z listinných dôkazov obsiahnutých v spise, ako i zo zhodných tvrdení účastníkov pritom vyplýva, že sporné nehnuteľnosti boli nadobudnuté spoločnosťou žalobcu 2 od spoločnosti B.O.F., a.s. zmluvou zo dňa 17.2.2006, pričom žalobcu 2 ako „konateľ“ pri jej podpise zastupoval Róbert Číž. Zakrátko na to kúpnu zmluvou zo dňa 27.2.2006 uzavretou medzi žalobcom 2 ako predávajúcim pri podpise zastúpeným „konateľom“ Róbertom Čížom a spoločnosťou Axton Development, s.r.o. so sídlom v Bratislave ako kupujúcim pri podpise zmluvy rovnako zastúpeným ako konateľom Róbertom Čížom, došlo k prevodu sporných nehnuteľností na spoločnosť Axton Development, s.r.o., Bratislava. Onedlho na to kúpnu zmluvou zo dňa 18.3.2006, ktorú uzavrel ako predávajúci spoločnosť Axton Development, s.r.o., Bratislava a žalovaný ako kupujúci, došlo k ďalšiemu prevodu dotknutých nehnuteľností. Žalovaný je dosiaľ zapísaný v katastri nehnuteľností ako ich výlučný vlastník.

42. Z tohto prehľadu vyplýva, že sporné nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia výlučného vlastníctva žalobcu 2, boli rovnako nadobudnuté žalobcom 2, ako i prevedené zo žalobcu 2 na ďalšieho nadobúdateľa, právnymi úkonmi pri ktorých za žalobcu 2 konal ako konateľom Róbertom Čížom a to v čase, keď podľa vyššie uvedených záverov Róbert Číž nebol právne konateľom žalobcu 2, nebol teda štatutárnym orgánom oprávneným za žalobcu 2 konať. Jeho právne úkony preto nie je možné považovať za právne úkony právnickej osoby žalobcu 2, ani za podpísané konajúcou osobou, v dôsledku čoho sú tieto právne úkony absolútne neplatné pre rozpor so zákonom, konkrétne s citovanými ust. § 13 ods. 1 a § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, s poukazom na § 39 a 40 Občianskeho zákonníka, aplikovaných s poukazom na § 1 ods. 2 veta druhá Obchodného zákonníka. Keďže potom vzhľadom na uvedené, žalobca 2 v zastúpení Róbertom Čížom, ktorý nebol jeho konateľom, nielenže predmetné nehnuteľnosti predmetnou kúpnu zmluvou nemohol účinne previesť na nadobúdateľa, rovnako za toho istého právneho a skutkového stavu ich nemohol ani účinne nadobudnúť od predchádzajúceho predávajúceho ako kupujúci.

43. Tvrdenie žalobcov obsiahnuté v ich písomnom vyjadrení v odvolacom konaní, že Róbert Číž pri prevode vlastníctva zo spoločnosti B.O.F., a.s., na žalobcu 2 konal so súhlasom konateľa Sei Duk Kima, žalobcovia bližšie nekonkretizovali (napríklad či konal na základe udeleného plnomocenstva) a na toto svoje tvrdenie nenavrhl ani nepredložili žiadne dôkazy. Pokiaľ žalobcovia v písomnom vyjadrení k výzve odvolacieho súdu toto svoje stanovisko doplnili poukazom na § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak splnomocnenec pri konaní prekročil svoje oprávnenie konať za splnomocniteľa, alebo ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli, nemožno odhliadnuť od toho, že toto ustanovenie je súčasťou ust. § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka pojednávajúcich o zastúpení na základe plnomocenstva. Keďže § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje povinne zo zákona písomnú formu pre všetky zmluvy o prevodoch nehnuteľností, potom v zmysle § 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka, keďže bolo potrebné, aby sa právny úkon prevodu nehnuteľností urobil v písomnej forme, muselo byť v písomnej forme udelené aj dané plnomocnenstvo. Existencia písomného plnomocenstva na daný právny úkon pre Róberta Číža od žalobcov ale v konaní nebola ani tvrdená, nieto ešte preukázaná. Ústne udelené plnomocnenstvo ako právny úkon pre nedostatok písomnej formy v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka by bolo absolútne neplatné.

44. Retihabícia právneho úkonu v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy iba vtedy, ak údajný splnomocnenec konal za iného bez plnomocenstva avšak v danom prípade dotknuté kúpne zmluvy Róbert Číž nepodpisoval ako splnomocnenec za skutočného konateľa alebo spoločnosť, či už nadobúdateľa alebo prevádzateľa nehnuteľností, obe kúpne zmluvy podpísal ako domnelý konateľ. Jeho konanie pri daných právnych úkonoch preto nemožno označiť ako konanie za iného - spoločnosť žalobcu 2 (kupujúceho a následne predávajúceho) bez plnomocenstva, ale išlo o konanie v mene tejto

spoločnosti bez oprávnenia. Retihabícia - dodatočné schválenie takéhoto úkonu potom neprichádza do úvahy. Okrem toho dodatočné bez zbytočného odkladu schválenie týchto úkonov žalobcom 1 či 2, v konaní ani preukázané nebolo.

45. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že oba dotknuté písomné právne úkony o prevode nehnuteľností neboli podpísané konajúcou osobou (ale treťou osobou, ktorá nemala oprávnenie konať za žalobcu 2) a preto sú absolútne neplatné. V tejto súvislosti sa odvolací súd s poukazom na nižšie uvedené nemohol stotožniť s námietkou žalobcov, že kúpna zmluva zo dňa 17.2.2006, ktorou boli dotknuté nehnuteľnosti nadobudnuté žalobcom 2, je platná a keďže jej platnosť účastníci vo svojej argumentácii výslovne nespochybnili, treba otázku platnosti tejto kúpnej zmluvy považovať za nespornú a preto nie je potrebné ju v konaní ďalej riešiť.

46. Podľa § 191 ods. 1 CSP (a obdobne i do 30.6.2016 účinného § 132 O.s.p.) dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

47. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, o ktorých sa strany dohodli súd neprihliada. Obdobne podľa § 120 ods. 3 O.s.p. platilo, ak nejde o veci uvedené v ods. 2 (na daný prípad sa nevzťahujúci), súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

48. Aktuálne účinné znenie § 186 ods. 2 CSP zaväzuje súd, vychádzať zo zhodných tvrdení strán iba za podmienky, že neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. V danom prípade ale v priebehu konania vyšlo najavo a nedá sa prehliadnuť, že nielen sporný právny úkon, ktorým žalobkyňa 2 v zastúpení „konateľom“ Róbertom Čížom previedla dotknuté nehnuteľnosti na spoločnosť Axton Development, s.r.o., Bratislava kúpnu zmluvou zo dňa 27.2.2006, ale predchádzajúci úkon pri nadobudnutí nehnuteľností žalobcom 2 od spoločnosti B.O.F., a.s. kúpnu zmluvou zo dňa 17.2.2006 (len s desaťdňovým odstupom) urobil ako „konateľ“ Róbert Číž, pričom súdy s končenou platnosťou už vyriešili, že v tomto rozhodnom období konateľom nadobúdateľa a neskôr prevodcu nebol. V dôsledku toho existuje dôvodná pochybnosť o podľa súdu účelovom tvrdení tak žalobcov ako i žalovaného o tom, že právny úkon nadobudnutia daných nehnuteľností žalobcom 2 vykonaný za tých istých právnych a obdobných skutkových okolností, je platný a účinný. Z tohto dôvodu nebola splnená podmienka v zmysle cit. § 186 ods. 2 CSP, aby súd vychádzal zo zhodných tvrdení strán o tejto otázke, keďže existuje opodstatnená pochybnosť o ich pravdivosti.

49. Z cit. ust. § 191 CSP vyplýva, že súd musí v konaní starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo a preto ak v priebehu daného konania vyšlo najavo a bolo preukázaným, že dôvody neplatnosti prevodu sporných nehnuteľností zo žalobcu 2 na tretiu osobu sa rovnako musia vzťahovať i na nadobudnutie týchto nehnuteľností žalobcom 2, súd túto skutočnosť nemohol odignorovať a prehliadnuť. Vzhľadom na to, že vykonanie úkonu právnickou osobou v rozpore so zákonom, ako to bolo rozobraté vyššie, spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorá nastáva priamo zo zákona, pôsobí od začiatku a voči každému, súd musí na takúto neplatnosť prihliadať a vyvodzovať z nej dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti (ex offico). Keďže vzhľadom na vyššie uvedené závery žalobca 2 nemohol dotknuté nehnuteľnosti účinne ani nadobudnúť, i keď treba prisvedčiť tvrdeniu žalobcov, že nedošlo ani k ich účinnému prevodu zo žalobcu 2, nebolo možné žalobe vyhovieť a určiť, že žalobca 2 je výlučným vlastníkom daných nehnuteľností, v dôsledku čoho bolo potrebným žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Keďže v konaní bol dokázaný opak zápisu v katastri nehnuteľností vo vzťahu k vlastníckemu právu k dotknutým nehnuteľnostiam, výpis z LV ako verejná listina s poukazom na ust. § 205 CSP potom účinne nepotvrďuje vlastnícke právo nadobúdateľov nehnuteľností nasledujúcich po spoločnosti B.O.F. a.s. a súd ním nie je viazaný.

50. Vychádzajúc zo zásady nemo plus iuris ad alium tranfere potest quam ipse habet, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má (§ 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka), sú neplatné aj následné zmluvy týkajúce sa prevodov predmetných nehnuteľností. Len tým, že by následní nadobúdatelia konali v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľností, čo ale dokazovaním ani nebolo preukázané, nemohli sa stať vlastníkami týchto nehnuteľností (porovnaj rozsudok Veľkého senátu NS ČR sp. zn. 31 Odo 1424/2006 z 9.12.2009).

51. K otázke vplyvu neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa už vyjadril i Ústavný súd SR v uznesení z 10.2.2010 sp. zn. I. ÚS 50/10. Poukázal v ňom na zásadu rímskeho práva *nemo plus iuris ad alium tranfere potest quam ipse habet*, v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol platne previesť. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len pokiaľ, pokiaľ im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. O.z.). Dobrej viere, ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníčkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri. Nie je teda možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má.

52. Z vyriešenia týchto predbežných otázok týkajúcich sa prevodov sporných nehnuteľností potom vyplýva záver, že došlo k neplatnému prevodu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam nielen zo žalobcu 2 na ďalších nadobúdateľov, teda i na žalovaného, ale už i predtým na žalobcu 2.

53. Odvolací súd sa nemohol stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, keď s poukazom na ust. § 131 ods. 1 a § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka uzavrel, že nevyužitím možnosti domáhať sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spôsobom a v lehotách ustanovených Obchodným zákonníkom došlo k nezvratnému zániku - preklúzii tohto práva, teda k strate možnosti domáhať sa podania určovacej žaloby, v rámci ktorej by bolo nutné posudzovať vyššie uvedenú otázku ako predbežnú, teda, že po márnom uplynutí zákonom stanovenej lehoty nemožno už preskúmať platnosť uznesenia valného zhromaždenia a uznesenie (na základe ktorého sa stal štatutárnym orgánom žalobcu 2 Róbert Číž) je preto potrebné považovať za platné a preto sa žalobcovia s poukazom na § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka nemôžu dovoliavať toho, že uvedené právne úkony zmluvy o prevode nehnuteľností, ktoré urobil Róbert Číž v čase ich uzavretia zapísané v obchodnom registri ako štatutárny orgán, nie sú platné a účinné. Je pritom pravdou, že žalobca 1 túto možnosť v zmysle § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka ako „bývalý spoločník a konateľ“ v zákonom stanovenej lehote nevyužil, v dôsledku čoho by právo na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia o tom, kto je konateľom žalobcu 2 resp. rozhodnutia jediného spoločníka (§ 132 ods. 1 Obchodného zákonníka) zaniklo - prekludovalo sa. Odvolací súd je ale toho názoru, že postup podľa citovaného ustanovenia nebol potrebný a ani možný, keďže rozhodnutie o tom, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 mal byť od 2.9.2004 Róbert Číž, nebolo uznesením valného zhromaždenia, resp. rozhodnutím jediného spoločníka žalobcu 2 Róberta Číža, keďže podľa vyššie uvedených záverov súdov ním v tomto období nebol. Bol to iba úkon tretej osoby, ktorá v tom čase bola už bez akéhokoľvek vzťahu k spoločnosti žalobcu 2. Tento úkon - údajné rozhodnutie jediného spoločníka a konateľa - bol teda urobený osobou, ktorá nemala právomoc takéto rozhodnutie - úkon urobiť a preto tento jej úkon - rozhodnutie je potrebné považovať za nulitný, ničotný paakt, ktorý nemôže mať žiadne právne účinky a dôsledky. Keďže potom vzhľadom na uvedené, právne neexistovalo žiadne uznesenie valného zhromaždenia, resp. rozhodnutie jediného spoločníka a konateľa spoločnosti žalobcu 2, nebolo dôvodným ani napádať jeho platnosť, keďže napádať platnosť možno iba úkonu, ktorý je existujúci - daný, a ani podávať návrh v zmysle cit. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nie je potrebné a ani možné domáhať sa neplatnosti úkonov urobených neoprávnenou nelegitimovanou osobou. ktoré sú nulitné.

54. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyporiadaní sa so všetkou relevantnou argumentáciou strán, s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd už nepovažoval za potrebné osobitne sa vysporiadať s ďalšou, vzhľadom na vyššie uvedené zdôvodnenie už irelevantnou argumentáciou žalobcov ani žalovaného predostretou v odvolacom konaní, keďže by to bolo nadbytočné a nemohlo by to zvrátiť vyššie uvedené závery odvolacieho súdu.

55. S odkazom na uvedené pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcov zamietol v celom rozsahu, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd po vyporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami strán, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok potvrdil.

56. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto v zmysle § 255 CSP v spojení s § 396 CSP, žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v celom rozsahu.

Odvolačný súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

57. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).